

Čís. 14364.

Zrušil-li zaměstnavatel bez důvodu a předčasně služební smlouvu se zaměstnancem, nelze v tom, že tento na to konal v podniku na základě nové smlouvy se zaměstnavatelem po krátkou předem stanovenou dobu prozatím práce odlišného druhu, spatřovati jeho souhlas se zrušením předchozí smlouvy služební.

(Rozh. ze dne 9. května 1935, Rv I 2634/33.)

Nižší soudy zamítly žalobu, již se žalobce domáhal na žalovanou firmu náhrady mzdy ušlé mu bezdůvodným a předčasným zrušením služebního poměru, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobce byl až do konce března 1932 zaměstnán jako úředník, načež dne 1. dubna 1932 k vyzvání žalované vstoupil znovu do jejích služeb, avšak za zcela jiných podmínek. Toho dne byl mu totiž doručen dopis žalované firmy tohoto obsahu: »Přijímám Vás prozatímně od dnešního dne do úterý dne 5. dubna t. r. včetně jako truhlářského mistra, kterýmžto dnem se úmluva tato automaticky bez výpovědi ruší. Odměna za tuto práci bude v percentuelním poměru k dosavadnímu měsíčnímu služnému.« Tento dopis obsahuje veškeré podstatné náležitosti služební smlouvy ve smyslu ustanovení § 1151 obč. zák. a jestliže žalobce zůstal u žalované firmy skutečně do dne 5. dubna 1932, jak sám doznává, pak tím dal zcela nepochybně najevo (§ 863 obč. zák.), že s oněmi podmínkami souhlasí. Nešlo tu jen o jednostranný projev žalované strany, tím méně to byla smlouva odporující dobrým mravům. Vešel-li žalobce s žalovanou firmou v novou smlouvu, pak ovšem dlužno v tom spatřovati též jeho souhlas se zrušením předchozí smlouvy pracovní a nemůže nyní tvrditi, že ona původní smlouva byla zrušena jen stranou žalovanou.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody :

Žalobce odvozuje svůj zažalovaný nárok z toho, že ho žalovaná dne 31. března 1932 předčasně bez důležitého důvodu propustila, ačkoliv se úmluvou ze dne 29. července 1931 zavázala, že žalobce do konce roku 1932 nepropustí, a domáhá se tedy na žalovanou firmu náhrady podle § 29 zákona ze dne 16. ledna 1910 čís. 20 ř. z. Společník žalované firmy N. dne 31. března 1932 všem úředníkům žalované firmy za vykonanou práci poděkoval a prohlásil, že počínajíc dnem 1. dubna 1932 nemá nikdo v továrně co dělati. Tím zrušila žalovaná služební poměr se svými úředníky, tudíž i se žalobcem. Když pak žalovaná dopisem ze dne 1. dubna 1932 vyrozuměla žalobce, že ho prozatímně do 5. dubna 1932 přijímá jako truhlářského mistra za odměnu, která bude v percentuelním poměru k dosavadnímu služnému žalobcovu, že dnem 5. dubna 1932 se tato smlouva automaticky bez výpovědi ruší, a když žalobce na základě

tohoto dopisu práci skutečně konal, lhostejno zda proto, že chtěl žalované vyjítí vstříc, nebo proto, aby si něco přivydělal, nedošlo tím k obnovení původního služebního poměru skončeného dne 31. března 1932, ani k jeho změně, ježto žalovaná neprohlásila, že touto novou smlouvou má se původní služební poměr obnoviti nebo modifikovati; nelze ani usuzovati na takový úmysl stran, neboť žalobce byl před 31. březnem 1932 zaměstnán u žalované jako úředník a na dobu od 1. dubna do 5. dubna 1932 byl přijat jen prozatímně jako truhlářský mistr, a šlo tedy o poměr jiného druhu a jen na docela krátkou dobu. Není tudíž správný závěr, že v prozatímním konání práce truhlářského mistra žalobcem v době od 1. do 5. dubna 1932 dlužno spatřovati souhlas žalobcův se zrušením předchozí smlouvy služební, a že žalobce pozbyl zažalovaného nároku, který opírá o nedodržení původní služební smlouvy žalovanou. Neboť z toho, že žalobce konal po zrušení svého služebního poměru úřednického v podniku žalované shora uvedenou prozatímní práci jako truhlářský mistr po dobu 5 dnů, nelze ještě usuzovati, že tím dal nepochybným způsobem mlčky (§ 863 obč. zák.) najevo, že se vzdává svého nároku z původní služební smlouvy, která podle jeho tvrzení byla až do konce roku 1932 nevypověditelná a byla žalovanou bezdůvodně a předčasně zrušena. Okolnost, že žalobce nevyhověl vyzvání žalované ze dne 6. dubna 1932 ani pozdějšímu vyzvání, aby přišel k žalované firmě do práce, jest pro spor bezvýznamnou. Povinnost žalobcova ke konání prozatímní práce práce skončila automaticky dnem 5. dubna 1932. Nutno proto v uvedených vyzváních žalované spatřovati pouze nabídku k uzavření nové služební smlouvy, kterou ovšem žalobce nebyl povinen přijmouti. Ježto nižší soudy nezjistily skutkové předpoklady pro posouzení důvodnosti a výše žalovaného nároku, byl napadený rozsudek zrušen.

Čís. 14365.

Nenastoupil-li zaměstnanec do 7 dnů po skončení cvičení ve zbrani práci, má se za to, že vystupuje, třebas mu byla dána v t. zv. ochranné době výpověď ze služebního poměru.

V takovém případě neplatí §§ 37 a 38 zákona ze dne 11. července 1934 čís. 154 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 9. května 1935, Rv II 309/35.)

Žalobce dostal od žalované před nastoupením vojenského cvičení 6týdenní výpověď služebního poměru v t. zv. ochranné lhůtě (§ 1 zák. čís. 61/25 sb. z. a n.) ke dni 30. září 1934. Z toho důvodu nenastoupil již po skonečném cvičení ve lhůtě 7 dnů u žalované službu, domáhá se však na žalované zaplacení požitků služebních za dobu od 1. října 1934 do 31. prosince 1934, t. j. za dobu, která by musila proběhnouti k poslednímu dni nové, druhé výpovědi. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o